

ката празднична радостъ на поста и на цѣлата околностъ. Всичко стана, както по-рано, много познато, пусто, глухо и скучно.

*

Минаха се нѣколко седмици. За рибаря и годеницата му нищо повече не се знаеше, както неизвестна оставаше за насъ съдбата и на всички други заловени и изпратени въ вжтрешността. Но все пакъ станаха случки, свързани съ това събитие. Ханджаръ, който бѣше отишелъ заедно съ гоститѣ къмъ ротната застава, се изгуби и повече не се върна. Калинъ нѣщо залинѣ и настойчиво поиска да бжде смѣненъ и изпратенъ на „Бѣло море“. Тамъ, между другаритѣ си и на чистъ въздухъ, както самъ казваше, щѣло да му подобре. Азъ се съгласихъ.

Лодката бѣше докарана въ залива до поста. Единъ день заварихъ всички войници, събрани около нея. Не зная, отде бѣха намѣрили бѣла боя, но бѣха ѝ направили надписъ. Тоя вещь фирмописецъ бѣше Калинъ. Отъ едната страна на черния засмоленъ корпусъ на лодката се четѣше: „Зой“, а отъ другата: „Годеницата“. Всички бѣха се дръпнали на страна, за да се получи нуждния жгълъ и разстояние, и съ леко приведени глави радостно и мечтателно се любуваха на хубавитѣ букви като на нѣкоя картина. Спомниха